РОМАН

Ніч, коли ми зустрілися

ЕББІ ХІМЕНЕС

ЕББІ ХІМЕНЕС

Ніч, коли ми зустрілися

The Night We Met

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Otherwords.

Оригінал: The Night We Met, Abby Jimenez.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

Кріс

Задзвонив мій телефон.

Була п'ята п'ятнадцять ранку.

Майк.

Я ще був напівсонний, коли натиснув «відповісти».

— Що.

— Брате, мені треба, щоб ти зробив мені послугу.

Я застогнав.

— Яку?

— Мені треба, щоб ти відвіз Ларісу з мамою до лікарні.

Я міцно заплющив очі в темряві.

Мій найкращий друг був багатьма речами. Він був відданий до безглуздя. Віддав би тобі останню сорочку. Він був кумедний, щедрий і захищав тих, кого любив. Але він же був тим, хто найімовірніше міг подзвонити тобі в якусь безбожну годину з проханням, що починалося зі слів:

— Мені треба послугу.

— Я пообіцяв, що відвезу їх, — сказав він. — Її машина в майстерні, а мамина з механікою, і Лариса не вміє на ній їздити. У її мами сьогодні операція.

Я перекотився на спину.

— А ти не можеш, бо *чому*?

— Я облажався, чоловіче. Вчора перебрав. У мене похмілля століття. Здається, я досі п'яний.

— Майку, у мене вихідний. Я втомлений.

— Знаю. Слухай, більше нікого немає. Джессі повіз Бекку у Вакан на їхню річницю. Ксав'єр у місті, але не бере слухавку. Я навіть маму питав.

— Я ж Ларісу майже не знаю, — сказав я, стискаючи перенісся. — Я бачив її один раз.

— Ну давай, чувак. Вона в таку рань ніяк не знайде, хто її підкине.

— А її мама не може сама їх відвезти? Назад вони можуть викликати таксі.

— І залишити машину на стоянці? А потім вона сидітиме там сама, поки мама на операції. Не змушуй мене благати. Мені це потрібно. Будь ласка.

Я дивився в стелю в темряві. *Блядь*. Я скинув ковдру. — Нащо ти стільки пив, якщо знав, що рано вставати? — Я ввімкнув лампу на тумбочці й скривився від світла.

— Вийшло з-під контролю. Слухай, я розрахуюся. Помию тобі машину, чувак, зроблю що завгодно. Я шість тижнів вмовляв цю дівчину піти зі мною на каву. Вона може взагалі зі мною не розмовляти, якщо я її кину. Вона мені так подобається, я не можу це зіпсувати.

Я натягнув на голову худі. — Ти мені страшенно винен. Я серйозно.

Він із полегшенням зітхнув. — Ей, не кажи їй, що я з похмілля, добре? Скажу, що в мене мігрень.

— Та як хочеш. Просто скинь адресу. — Я кинув слухавку.

Якусь мить я стояв посеред кімнати, надто роздратований, щоб ворушитися.

Така фігня дратувала б мене навіть у добрий день.

Добрих днів у мене давно не було.

Усе, чого я хотів, це спати й щоб мене не чіпали. Здебільшого друге.

Хлопці наполягали, щоб витягати мене з дому щоразу, коли це було фізично можливо, і я це об'єктивно цінував, бо вони намагалися допомогти. Але цього разу це був просто Майк у своєму репертуарі. І з ким, до біса, він учора пив? Бог свідок, якби хлопці кудись вибралися минулої ночі, мене б викрали й запхали в багажник.

Я дотягнувся до ванної привести себе до ладу.

За двадцять хвилин я зупинився перед невеликою будівлею в не надто путящому районі. «Віндзор Касл Апартментс».

Це місце було найдальшим від замку з усього, що я бачив. На вікнах квартир були ґрати. Доріжка була потріскана й горбата, а біля узбіччя лежав заплямований матрац і поруч зламаний телевізор з антенами-«рогами». Я перемкнув машину на паркінг і зібрався з силами для спілкування з людьми, перш ніж вийти. Сонце ледь зійшло. Довбаний Майк.

Я зробив усе, щоб не показати настрій на обличчі, і постукав у двері квартири 104. За мить Лариса відчинила. На ній було сіре худі, без макіяжу. Світле волосся зібране в хвіст, сині очі налиті кров'ю.

Вона працювала офіціанткою в «Донні», кафе Майкової мами. Я бачив її там кілька разів, але вона ніколи мене не обслуговувала. Насправді ми зустрілися лише раз, два місяці тому, на п'ять хвилин. Це було після концерту, на який мене примусили піти. Вона була бозна-де без взуття й потребувала, щоб її підвезли додому. Вибір був між мною і Майком.

Вона вибрала Майка.

Мене знову вразило, яка вона гарна. Мене вразило це і того вечора на концерті. Мене й Майка обох.

Вона кліпнула. — А де Майк?

— Він тобі не сказав? — спитав я.

— Ні...

Ааа, звісно, він забув їй написати.

— У Майка мігрень, — сказав я. — Він попросив мене вас відвезти. Я Кріс. Ми зустрічалися тоді, одного вечора.

— Пам'ятаю... — сказала вона невпевнено.

Вона прикусила губу, глянула через плече й знову повернулася до мене. — Вибач, — сказала вона тихо. — Я можу викликати таксі.

— Я вже не спав, — збрехав я. — Мені сьогодні нічого було робити, — збрехав я вдруге. — Із задоволенням. Справді.

Позаду неї хтось підійшов. Жінка середніх років у шапці. Побачивши мене, вона зупинилася. — О. А де Майк, люба?

Я посміхнувся їй через плече Ларіси. — Майк сьогодні занедужав. Я Кріс, його найкращий друг.

— Крісе, це моя мама, Ненсі, — сказала Лариса, досі невпевнено.

— Дуже приємно. — Я потягнувся до дорожньої сумки, яку тримала Ненсі. — Дозвольте, я понесу.

— Ого. Який джентльмен, — сказала вона, віддаючи сумку й кидаючи на доньку непевний погляд.

Обидві мали такий вигляд, ніби плакали.

Я не знав, яку операцію робитимуть Ненсі. Це не моя справа, тож я не збирався розпитувати, але було очевидно, що сьогодні вранці відбувається щось дуже особисте, і вони довірилися Майку настільки, щоб попросити його їх відвезти, а він замість себе прислав незнайомця. І навіть не подзвонив їм попередити, мабуть, бо відключився.

Я був на нього такий злий.

— Поїдемо? — спитав я.

Лариса кивнула. — Так. Дякую.

Вони пішли за мною до машини. Я поклав сумку Ненсі в багажник і відчинив двері обом. Лариса змусила маму сісти спе-

реду. Від її мами пахло сигаретами.

До лікарні «Руаям Нортвестерн» їхати було двадцять хвилин. Я думав, що поїздка буде тихою, але тут Ненсі розвернулася на сидінні до Ларіси. — Знаєш, Господь віддає найважчі битви найсильнішим воїнам.

— Мамо, годі, — сказала Лариса.

Ненсі знову сіла прямо. Потім повернулася до мене. — То як давно ви знаєте Майка?

— Двадцять п'ять років, — сказав я, виїжджаючи на швидкісну дорогу.

— Ларісо, ти ж казала, що їх було кілька того вечора, коли ви всі познайомилися? На концерті? — спитала Ненсі через плече.

Коли Лариса не відповіла, відповів я.

— Нас було четверо, — сказав я. — Ксав'єр і Джессі, ще двоє.

— Ви всі такі гарні?

Я закашлявся.

— Мамо!

— Що? — сказала Ненсі, розвертаючись до доньки. — Він гарний. Ми що, маємо просто сидіти й вдавати, що не помічаємо?

Жар підповз мені до шиї.

Лариса була позаду мене, тож я не бачив її в дзеркалі, але якимось чином усе одно відчував, як вона дивиться на матір убивчим поглядом.

— То в вас є дівчина? — іронічно спитала Ненсі.

— Е, ні, зараз ні.

— Чому?

— Мамо... — голос Ларіси був попередженням.

Ненсі театрально зітхнула, ніби Лариса псує їй розвагу з заднього сидіння.

— Я просто зараз узяв паузу від побачень, — сказав я, перестроюючись.

— Угу. — Вона понюхала рукав свого светра. — Пахне супом. Ларісо, ти знову готувала без витяжки? Весь мій одяг тхне цибулею.

Супом я нічого не чув. А ось дим чув.

— Я нічого не готувала без витяжки, мамо.

Вона знову понюхала рукав. — Ти, мабуть, теж пахнеш супом, якщо він на мені. Понюхай свою толстовку.

З заднього сидіння відповіді не було.

Не скажу, звідки я це знав, але я відчув, що Лариса ось-ось заплаче.

— Ви любите подкасти? — спитав я, змінюючи тему.

— Іноді... — сказала Ненсі.

— Вам сподобається, — сказав я, вмикаючи радіо.

Я пустив комедійний серіал, який інколи слухав дорогою в аптеку, і додав гучності настільки, що її мама не могла далі говорити. На щастя, це спрацювало.

Коли ми під'їхали до місця висадки пацієнтів, мама Ларіси вийшла, а Лариса нахилилася у відчинені двері. — Дякую.

— Я тільки припаркую машину й підійду до вас, — сказав я.

— О, не треба.

— Майк просив мене побути з вами...

— Усе добре. Справді. Дуже дякую. Я можу викликати таксі назад.

Потім вона зачинила двері, перш ніж я встиг заперечити, і повела маму до автоматичних дверей.

Я постояв хвилину, дивлячись їй услід, ніби вона могла розвернутися й передумати.

Вона не розвернулась.

Знаю, мені слід було зрадіти, що мій день щойно повернувся до мене, але ні. Майк здавався непохитним: він не хотів, щоб вона лишалася сама. Їхати геть здавалося неправильним.

Якась частина мене думала припаркуватися й усе одно зайти, але на випадок, якщо вона не хоче моєї компанії, я вирішив цього не робити. Я знав її недостатньо добре, щоб нав'язувати свою присутність.

Я переставив машину на передачу й уже майже виїхав на вулицю, коли зрозумів, що Ненсі залишила сумку в багажнику. Номера Ларіси, щоб написати їй вийти до мене, я не мав. Вибору не було. Я припаркувався й пішов усередину.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/the-night-we-met/